

Όταν τα εγκλήματα δεν τιμωρούνται

Του Σύμου Ευτυχίου

Κεντρικού Οργανωτικού Γραμματέα ΣΗΔΗΚΕΚ-ΠΕΟ

Αυτές τις ημέρες βιώνουμε όλοι και πάλιν την αγωνιώδη προσπάθεια του υπουργού Οικονομικών, ώστε να συμφωνηθεί ένα νέο πακέτο οικονομικών μέτρων, προκειμένου να αποφύγουμε ως χώρα, την ένταξη στο μηχανισμό στήριξης της Ε.Ε. Και αυτό τρεις μόνο μήνες μετά που ολοκληρώσαμε το 2^ο πακέτο για το οποίο ήδη οι εργαζόμενοι του Δημοσίου και ευρύτερου δημόσιου τομέα, συνεισέφεραν σχεδόν εξολοκλήρου.

Με το πακέτο συντελέστηκε η μεγαλύτερη μεταρρύθμιση στα συνταξιοδοτικά ταμεία από την ημέρα εφαρμογής του αναλογικού σχεδίου του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων το 1980, με την ένταξη των νεοεισερχομένων από 1/11/2001 υπαλλήλων στο αναλογικό ταμείο των Κοινωνικών Ασφαλίσεων (όπως ακριβώς όλοι οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα) και το οποίο σημαίνει κατάργηση των επαγγελματικών ταμείων /σχεδίων σε βάθος χρόνου. Ένα θέμα που συζητείτο εδώ και μια δεκαετία που δυστυχώς πέρασε και αυτό στα απαρατήρητο στα «παραλειπόμενα» των ΜΜΕ , χωρίς την απαραίτητη σημασία.

Ήταν ένα ετεροβαρές για τους εργαζόμενους πακέτο, οι οποίοι επέδειξαν όμως για άλλη μια φορά υπεύθυνη στάση και το αποδέχτηκαν. Και ελπίζαμε ότι θα ήταν το τελευταίο για αυτούς.

Λογαριάσαμε, όμως «χωρίς τον ξενοδόχο». Πού να ξέραμε ότι κοντά στη διαχρονικά συνετή, συνεπή και υπεύθυνη στάση των εργαζομένων και των συντεχνιών τους, οι εμπορικές τράπεζες, ως ο κυριότερος στυλοβάτης της οικονομίας, αντί να συμπεριφέρονται και αυτές με σοβαρότητα και υπευθυνότητα, καθοδηγούμενες από την απληστία τους για μεγαλύτερο κέρδος, υποθήκευσαν ολόκληρη την οικονομία του τόπου σε ελληνικά ομόλογα του δημοσίου, που το «κούρεμα» τους, τους επέφερε σήμερα τρομακτικές απώλειες και ζημιές αδυνατώντας πλέον να τις αντιμετωπίσουν!

Και τότε παρακαλώ, επένδυσαν; Το 2010, όταν και η «κουτσή Μαρία», γνώριζε για τα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας ... Και ποιιά ήταν, παρακαλώ, αυτά τα λεφτά; Ήταν όλα εκείνα τα εκατομμύρια που

το κράτος τους παραχώρησε με ελάχιστο επιτόκιο, ώστε να τα διοχετεύσουν στην κυπριακή αγορά και να δώσουν ώθηση στην ανάπτυξη! Έκοψαν, δηλαδή, το χέρι **αυτού, δηλ. του κράτους**, που τους έδωσε βοήθεια. Τόση ήταν η απληστία και το πάθος τους για περισσότερο κέρδος.

Τα λεφτά, λοιπόν, του φορολογούμενου πολίτη «σκορπίστηκαν» από τις εμπορικές τράπεζες και εφόσον το κράτος αδυνατεί να εγγυηθεί αυτές τις ζημιές, καλούνται σήμερα οι εργαζόμενοι να προβούν σε νέες θυσίες για να σωθεί η οικονομία και μαζί και οι τράπεζες.

Ας σημειωθεί ότι ένα τόσο μεγάλο οικονομικό έγκλημα περνά απαρατήρητο ακόμα και από τα πλείστα ΜΜΕ δίνοντας την εντύπωση ότι όλη η κοινωνία προστατεύει τις εμπορικές τράπεζες με ένα μυστήριο πέπλο σιωπής.

Κάτι πήγε να γίνει πριν λίγες μέρες αλλά όχι με τις εμπορικές τράπεζες αλλά με τον συνεργατισμό και τον ισχυρισμό κάποιων «σοφών» βουλευτών ότι είναι πολύ εκτεθειμένος στα ελληνικά ομόλογα ,όταν όμως με τις καθοριστικές παρεμβάσεις τους οι θεσμικοί αξιωματούχοι του συνεργατισμού έβαλαν τα πράγματα στη θέση τους το όλο θέμα κόπασε ως δια μαγείας .

Και το μέγα ερώτημα που γεννιέται είναι πώς αποτόλμησαν οι εμπορικές τράπεζες αυτό το «απονενοημένο» εγχείρημα, με τόση ευκολία σε βάρος του κυπριακού λαού; Γιατί δε φοβήθηκαν; Η απάντηση βρίσκεται χρόνια πίσω. Στο προηγούμενο μεγάλο οικονομικό έγκλημα-απάτη του χρηματιστηρίου, που έγινε σε βάρος των αφελών επενδυτών. Ένα έγκλημα που έμεινε ατιμώρητο. Και όπως γνωρίζουμε η ατιμωρησία ενθαρρύνει την ασυδοσία και την επανάληψη μεγαλύτερων εγκλημάτων.

Και αυτή τη φορά το έγκλημα γίνεται με τον πλέον εύκολο και νομιμοφανή τρόπο, με θύμα το ίδιο το κράτος! Εάν, όμως, επιτρέψουμε και το νέο αυτό έγκλημα να παραμείνει ατιμώρητο ή τουλάχιστον δεν εμπεδωθεί στη συνείδηση του κόσμου ότι αποτελεί «έγκλημα- κλοπή», θα έρθει και το επόμενο.

Και είναι όπως το **μεγαλύτερο έγκλημα σε βάρος της πατρίδας μας ,αυτό του πραξικοπήματος**, όπου οι ένοχοι έμειναν ατιμώρητοι, με συνέπεια πρόσφατα να

ξαναζήσουμε τις στιγμές του 1974, με τον εθνικισμό, τη μισαλλοδοξία, το φασισμό να κάνουν την εμφάνισή τους. Να βλέπουμε το **εθνικιστικό** ΕΛΑΜ και όχι μόνο, να εκφράζει πολιτικές θέσεις και με θράσος «χιλίων καρδιναλίων» να διεκδικεί επίσημα και κοινοβουλευτική εκπροσώπηση!

Εάν μάλιστα αληθεύει η πληροφορία ότι η έκθεση των κυπριακών τραπεζών στα ελληνικά ομόλογα είναι της τάξης του 40% περίπου του ΑΕΠ της Κύπρου, τότε αυτό το έγκλημα αγγίζει σε **μέγεθος** εκείνο της καταστροφής του 1974 με το πραξικόπημα και την τουρκική εισβολή. Και εάν για την πρόκληση της μεγάλης εκείνης τραγωδίας η απαίτηση του λαού είναι η τιμωρία των ενόχων, γιατί να μην ισχύει το ίδιο και για αυτό το έγκλημα; **Και εάν για την τιμωρία των ενόχων της απάτης του χρηματιστηρίου κάποιοι επικαλούνται το πέρασμα του χρόνου σαν κώλυμα ιδού η ρόδος . Ιδού ένα πρόσφατο έγκλημα που προκάλεσε σεισμό στα θεμέλια της οικονομίας του τόπου μας και έφθασε στα όρια κατάρρευσης της .**

Σήμερα οι εργαζόμενοι του Δημόσιου και του ευρύτερου Δημόσιου τομέα, δεν αρνούνται να ξαναδώσουν για να ξεπεράσει η πατρίδα μας τα οικονομικά της προβλήματα. Αισθάνονται, όμως, ότι ο αγώνας αυτός είναι άνισος και καταδικασμένος σε αποτυχία, γιατί η οικονομία δεν μπορεί να σωθεί εάν ο Πλούτος μένει εκτός.

Τουλάχιστον, ας γίνει κάτι για να ικανοποιηθούν έστω και ηθικά αυτοί οι εργαζόμενοι. Ας τιμωρηθούν κάποιοι, ας φορολογηθεί ο Πλούτος, ας κατονομαστούν οι μεγαλοφοροφυγάδες, ας απευθυνθούν στην Εκκλησία για να συνεισφέρει από την αμύθητης αξίας περιουσίας της, η οποία αποτελεί συσσώρευση πλούτου από δωρεές των ορθόδοξων πιστών, που κατά τη διάρκεια της τουρκοκρατίας τις «χάριζαν» στην Εκκλησία, για να τις γλυτώσουν από το χαράτσι των Οθωμανών. Ας αναλάβει η Εκκλησία, για ένα χρόνο, έστω, να πληρώνει από τα δικά της ταμεία τους μισθούς των κληρικών, αντί το κράτος όπως γίνεται σήμερα. Και εδώ θα πρέπει να ενημερώσουμε όσους δεν το γνωρίζουν ότι από της σύστασης της Κυπριακής Δημοκρατίας το κράτος είναι εκείνο που πληρώνει

τους μισθούς των ιερέων. Μια προνομιακή μεταχείριση της Εκκλησίας, η οποία θα πρέπει σήμερα από τα λόγια «τα ωραία τα μεγάλα» να προχωρήσει στα έργα και να επιστρέψει όλα αυτά τα εκατομμύρια που έχει επωφεληθεί πίσω στο κράτος, το οποίο επείγεται να τα εισπράξει μέχρι τα μέσα του Δεκέμβρη. Και τότε οι εργαζόμενοι **θα πράξουν το καθήκον τους για άλλη μια φορά.**

Η πολύ μικρή Κύπρος (σε σχέση με τα μεγαθήρια της Ε.Ε.) έχει τις προϋποθέσεις να δείξει ένα άλλο εναλλακτικό δρόμο από αυτό που οι άλλες χώρες ακολούθησαν, για το ξεπέρασμα της κρίσης. Αυτό της κοινωνικής συναίνεσης που δεν προκαλεί κοινωνική αναταραχή και της ισομερούς κατανομής των βαρών στην αντιμετώπιση της κρίσης που επιφέρει δικαιοσύνη.